

(1)

Melik Mehemmed en de appelboom

Lang geleden lag er in een magisch land een prachtig koninkrijk. Dit koninkrijk was gezegend met majestueuze bergen die de hemel raakten, rivieren die als levensaders door het landschap stroomden, weelderige bossen waarin de bomen hun takken als beschermende armen uitstrekten, en een azuurblauwe zee die fluisterde naar degenen die haar oevers bereikten.

De mensen in dit land hielden veel van hun koning.

Hij was eerlijk en wijs, zorgde goed voor iedereen en hield oprecht van zijn volk. Hij bracht vrede en rechtvaardigheid, en gaf met zijn woorden moed aan iedereen die naar hem luisterde.

De mensen leefden als één grote familie. Ze hielpen elkaar, volgden samen de regels en waren gelukkig, omdat ze goed voor elkaar zorgden.

In het midden van het betoverende koninkrijk stond het grote paleis van de wijze koning. Het paleis was omringd door prachtige tuinen, vol kleurrijke bloemen en

fontein die glinsterend water in de lucht spoten. In het hart van de paleistuin stond een bijzondere boom: de magische appelboom.

De magische appelboom was geen gewone boom; zijn takken bogen door onder het gewicht van betoverde appels die glinsterden als edelstenen in het zachte zonlicht. De magische appelboom volgde een bijzondere cyclus: op de eerste dag bloeide de boom met prachtige bloesems, op de tweede dag wierp hij zijn bloesems af, en op de derde dag droeg hij een magische appel. Deze cyclus herhaalde zich elke dag, het hele jaar door. De betoverde appels maakten de koning niet alleen jong, maar hielpen ook zijn geest scherp en wijs te blijven. Wanneer hij een hap nam van de sappige vrucht, vulde een nieuw leven zijn lichaam. Zijn ogen glinsterden jeugdig en zijn stem klonk krachtig en vastberaden. Daarom at de koning elke dag een magische appel. Dit ritueel werd al eeuwenlang van koning op koning doorgegeven. Dankzij de appels bleef elke koning jong en sterk.

Onder de schitterende bladeren van de magische appelboom speelden de twee jonge kinderen van de koning vrolijk en onbezorgd. Het waren twee blonde engeltjes, de oudste met zijn fonkelende ogen was acht lentes jong. Zijn jongere broertje, wiens lach als belletjes klonk in de betoverende tuin, was zes.